

[Indenrigsministeren]

noget uklar og ubestemt i sin rækkevidde i forhold til reglerne i regeringsforslaget. Det finder jeg uheldigt, ikke mindst når der samtidig indføres en mulighed for straf. Også det er imidlertid noget, som man kan klare yderligere af.

Om kommissionens kommissorium vil jeg sige, at opregningen i litra a-h vel ikke adskiller sig væsentligt fra, hvad der findes i regeringsforslaget. Derimod kan, som jeg har været inde på før, beskrivelsen i § 1, stk. 2, 2. punktum, give indtryk af, at kommissionen i virkeligheden tillægges meget store dele af budget- og planlægningsfunktionen i sundhedsvæsenet som sit område, og det må jeg naturligvis vende mig imod.

Som sagt mener jeg, at der nu ligger 2 forslag, som hver for sig har nærmet sig hinanden. Jeg håber, at der også på baggrund af sommerens drøftelse i det særlige udvalg kan komme en afslutning på denne sag, så der kan blive taget stilling til en række væsentlige spørgsmål, som trænger sig på. Jeg forestiller mig ikke, at der én gang for alle kan tages stilling til de etiske problemer, som vi her taler om. Det er tunge problemer, og der sker hele tiden i samfundet, også i verden uden for Danmark, en udvikling, som vil gøre det nødvendigt, at vi løbende vurderer disse ting og justerer vores holdning til dem.

På den anden side haster det med at komme i gang med at få lagt disse ting fast, for det er udgangspunktet for det videre forløb. Hvis vi fortsætter debatten uden at nå frem til en farbar måde at beslutte os på, er jeg bange for, at vi i saglighedens navn sætter nogle saglige hensyn over styr. Det tror jeg ikke nogen ønsker.

Helle Døgn (S):

Anne Linnet synger en Tove Ditlevsen-tekst, der lyder: »Mit hjerte elsker alle de umuligste børn«. Det er ikke en karakteristik af indenrigsministeren eller hans forslag, men en karakteristik af nogle af de spørgsmål, vi bliver stillet over for i de kommende år, om, hvad den medicinske teknologi skal bruges til og kan bruges til.

Jeg skal koncentrere mit indlæg i denne omgang om indenrigsministerens lovforslag, som jo i store træk er en genfremsettelse af den tidligere indenrigsministers lovforslag om et statsligt etisk råd, men problemet med

dette statslige etiske råd er for det første, at det kun har en rådgivende funktion, og for det andet, at det kun kan vurdere og give gode råd om forsøgsvirksomhed. Klogeligt nok siger indenrigsministeren i sit forslag, at forsøg på levende forsøgspersoner i virkeligheden er underlagt lægernes selvjustits plus en vurdering fra de videnskabetiske komiteer og deres udtalelser i denne forbindelse.

Jeg synes, at ministeren så senere hen i sit lovforslag tydeligvis er imødekommende over for den problemstilling, som oppositionen har rejst, nemlig at der er behov for et udredningsarbejde på dette område, og at der er behov for en egentlig lovgivning vedrørende forsøgspersoner. Derfor ser vi da også frem til, at ministeren vil komme med et bud på det, som han nævner, i 1989-90-folketingssamlingen. Men det bekræfter egentlig kun det, som Socialdemokratiet vil sige med sit forslag, nemlig at der faktisk er brug for en nøjere udredning også på dette område.

Jeg vil sige om ministerens forslag, at det er båret af gode intentioner, og vi deler ønskerne om, at der kan nås en bred politisk enighed om en kompetence, en struktur og et regelsæt på dette område. Jeg håber altså, at ministeren vil lægge op til nogle forhandlinger i denne folketingssamling, så vi kan nå et resultat.

Jeg vil sige om ministerens forslag til en § 1, at Socialdemokratiet har svært ved at leve med den definition, der er af livets opståen. Jeg har svært ved at se, at Folketinget ved en flertals- eller en mindretalsbeslutning skal bestemme, hvornår livet begynder, og hvornår vi dør – og så kan der være større eller mindre flertal for det. Det er en noget komisk og underlig form, og derfor må vi tage afstand fra, at man i lovtæst definerer livets begyndelse og livets afslutning.

Vi har den opfattelse, at rådets kommissorium er for snævert. Man har faktisk kun i dette råds kommissorium nævnt 3 ud af de 9 områder, som Socialdemokratiet har peget på som væsentlige. Jeg vil også sige, at det statslige råd, selv om der er kommet flere med, stadig væk består af eksperterne og af systemet: 9 eksperter, 9 repræsentanter for systemet og 8 læge medlemmer, hvoraf Folketinget altså får mulighed for at give bud på de 4. Jeg synes, det er vigtigt, at man også med hensyn til forretningsordenen, arbejdet i det-